
JONG LIEFDELEVEN

DOOR

JOHANNA BREEVOORT

I. Verloofd.

In het bosch vol bewegelijke schaduwen en tintelend zonnelicht drentelt een meisje, een mooi jong meisje.

Zij logeert bij tante Magda, in het oude buitenhuis. In de herleefde heerlijkheid van zon en lente is ze gisteren langs wijdopen weilanden naar tante heengespoord.

Vanmorgen begluurde Magda uit haar kamertje ongestoord de ooievaren, pas deze week aangekomen, zooals tante vertelde. De dieren hadden hun huis verwoest gevonden, door wilde winden. Nu staarden hun scherpe oogjes zoekend rond naar sprietjes en strootjes en takjes, om die saam te lezen voor den bouw van een veilig nest.

Magda zag het aan, hoe de groote vogels, met hun spitse snebben, toilet maakten, alle onevenheden wegstreken van hun blanke pak, en bij al die drukte nog tijd vonden elkaar telkens weer met zwierige beweging der wapperende vleugels hun liefde te betuigen.

Met de ramen wijdopen liet Magda in de vroegte de lente binnenkomen vol drang en groei en bloeikracht. Slechts noode schikte zij zich in tante's zelig oud vrouwtjes-gedoe: langzaam eten, langzaam bidden, langzaam lezen. Er uit moest het stadskind. Er uit! Er woelt een onbestemde levensdrang in het meisje. In haar jong vurig lichaam trilt het lenteverlangen.

Zij dwaalt alleen door het dungelooverde bosch vol goud gespeel en zoeten geur van ontluikend groen.

Zij ziet de natuur in haar wonderbare wisseling van het leven uit den dood, blad en bloemknop zwelt en breekt uit. De bloesems geuren en de vogels tierelieren; onwillekeurig zingt het meisje mede, het groote blijde lied van de lente, van het nieuwe levensbegin.

De hemel welfde zich zoo fulpen blauw over de ontwakende aarde en de witte wolkenstoeten dreven in-statelijk als trotsche kasteelen hoog boven de ijle boomkruinen uit, dat je onwillekeurig je hart naar boven verhief.

Het ruime hemelrond
Vertelt met blijden mond
Gods eer en heerlijkheid.

Als in een droom stond het meisje stil voor een groep bloeiende magnolia's, ongemerkt als zij was binnengedrenteld in tante's ruimen tuin, door geen prikkeldraad van het bosch gescheiden.

Heerlijk bloeiden de fijne lichtlila, zachtrose en witte bloemen op het nog wintersche hout, een feest voor de oogen, een bruids-bouquet vol ongekende schoonheid.

Een bruidsbouquet. Een bruidsbouquet.

Onwillekeurig dwalen haar gedachten heen naar het dichtbije landhuis. Ze ziet de witte muren in de verte langs de berkenstammen, daar woont Johan, het speelnootje uit haar kinderjaren, die altijd, zoodra hij maar vernam, dat zij bij tante was aangekomen, haar tegemoet sprong. In de laatste jaren haalde hij haar zelfs van den trein. Waarom verscheen hij gistermiddag niet? Hoe kwam het, dat zij tante niet onbevangen naar Johan vragen dorst? Wat beduidde die schichtige verlegenheid diep in haar wezen?

Tante sprak ook niet over Johan. — Johan. —

In het gras bloeiden de madeliefjes, aan den slootkant groende het sappige speenkruid, de roode ribus liet haar zachtrose bloem-trosjes wiegelen, 't meisje stond zelve als een witte bloem in de geurige lenteheerlijkheid, genietend van de schoonheid der magnolia's-balonnetjes, die openkelkten rein en fijn in de zon.

„Magda!”

Twee smalle gespierde handen legden zich op haar schouders,

een tinteling van geluk voer door haar leden, ze wist dat Johan achter haar stond, Johan, niet meer 't vriendje uit haar kinderjaren, maar de liefste.

Zijn zwarte krullen bewogen haar gouden lokkenpracht, zijn kin rustte lichtelijk op haar schouder, zijn arm lag eer zij 't wist om haar smalle middel.

Johan, heerlijk.

Frissche, dankbare levenswellust straalde af van deze twee blijde gezichten, glinsterde in hun wezen, toen zij arm in arm over het grintpad drentelden, op het huis van tante aan. Veel woorden hadden zij niet voor elkaar. Was Magda Johan's meisje niet van der jeugd aan? Hoorden zij niet samen, twee jonge blijde menschenkinderen, even jong en even groot? Een van zin?

Een van zin?

Tante schudde het ouderwetsch gekapte dorre hoofdje, toen zij beiden als geliefden haar huiskamer binnentraden. Neen, dat leek niets op het gewone speelsche dartelen, dat stoeien en ravotten van vroeger. Het kinderachtig gedoe, tante immer geruststellend, wanneer de vrees voor eene nadere verbinding haar be kroop.

Ernst lag er in die vroolijke, gelukkige gezichten, de blijdschap, de teere schoonheid der eerste liefde.

„Wat zegt tante er van?” vroeg Johan, zijn oogen sluitend voor tante's afkeurend knikje. Zij kon er immers niets op tegen hebben, dat goeië ouë lieve mensch.

Magda keek tante ietwat onrustig aan. Waarom sprak tante geen woord? Hoe kwam die steile rimpel in dat beenige voorhoofdje? Leefde ze niet mee in 't geluk van haar petekindje?

„Tante, vindt 't goed, nietwaar tantetje, u vindt het goed? Niet?”

Het oude menschje hief haar dun vingertje waarschuwend op.

„Heb je den Heere gevraagd, Magda? Den Heere bij dezen grooten stap.”

Het meisje sloeg beschaamd haar oogen neer. Neen, den Heere vroeg zij niet, Johan's liefde overrompelde haar. Onverwacht nam Johan zijn meisje voor zich, bleek 't kinderspel te zijn gedaan.

„God is toch liefde, tante,” antwoordde Johan vóór Magda. „Waar liefde woont, gebiedt de Heer Zijn zegen.”

Johan, in het kalm verkeer van zijn ouders met de oude buurdame, die hij mèt Magda als tante aansprak, leerde wel iets uit den Bijbel in zijn kinderjaren. Overal hingen de bijbelteksten in dat ruime buitenhuis, zelfs in de vestibule en de gang. Wat kon tante prachtig uit den Bijbel vertellen. Hij zag zichzelf naast Magda nog zitten aan tante's knie. Hoe hunkerde hij naar Magda's vacantes, die hem deze uren brachten.

„Jawel, kind. Maar God geeft alleen Zijn zegen, wanneer we in Gods wegen wandelen. 't Is de vraag of jullie verloving van den Heere is.”

„Nou, van den Heere of niet van den Heere, 'k vind het toch heerlijk, tante. We hebben elkaar altijd onbewust lief gehad en nu weten wij het. Nietwaar, Magda?”

Het meisje antwoordde niet. 't Leek of de warme zoete glans van haar samenzijn met Johan verdofte, haar hart klopte hamerend.

Tante zag haar onrust en 't viel haar mede. Johan kon haar toch niet willoos inpalmen.

„'k Denk niet, dat het Magda onverschillig is, of zij Gods goedkeuring krijgt op jullie vereeniging of niet.”

Magda's smalle handje beefde in dat van Johan, hij merkte dit met ergernis.

Oude-wijven-praatjes! Dit bitse woord lag op de lippen van den jongen man, hij sprak het niet uit.

Magda's jonge hartje was met een diep ontzag, voor alles wat tante zeide, vervuld. Zoo'n uitroep zou haar zieltje kwetsen.

Johan moest aan dit akelige gesprek een eind maken met een grapje en een stoeipartijtje. 't Kon toch niet, dat hij Magda door al die zwaarwichtigheid verliezen moest.

Het blanke lentelicht stroomde binnen, buiten wist hij de bitterzoete geuren van den bottenden berk, de fijne graslucht opstijgend uit den vochtigen grond, den zang van de vogeltjes.

De sterke jonge man pakte Magda op in haar middeltje; licht leek ze hem, een lief klein feetje, hij droeg haar in een lachjubel naar buiten tot bij de magnolia's, die hun bruidsbloemen openspreidden in den gouden zonnegloed.

Hij zette 't meisje neer, dat met kleine gillettjes geprotesteerd had

gaf haar een tikje, en zij, in reactie met de zware gedachten van zoeven, holde den weglooper na, liet zich onverhoeds vangen.

Het speelsche kind won het weer van de ontbloeiende maagd.

„Tantetje, is 't goed dat Magda bij ons koffie drinkt?” toeterde Johan, de als een roeper gevouwen vingers tegen de ruit, waarachter tante haakte in zenuwachtig handbeweeg.

Tante knikte toestemmend; 'n weemoedig lachje om haar lieven, dunnen mond. Wat kòn ze er tegen hebben. 't Gebeurde immers altijd den eersten morgen na Magda's komst in de Paaschweek, wanneer Johan met vakantie thuis was.

Luisterend naar de wegstervende blij stemmen, liet het vrouwtje haar haakwerk op de knieën rusten.

Zoo was nu het gevreesde toch gekomen. Zij wist dat het gebeuren moest. Die twee trokken elkaar aan als ijzer en magneet.

Zij kon wel schreien. Zij voorzag lijden van beide kanten. Want Magda hoorde niet in deze familie, levend zonder God in de wereld.

Bij deze rijke, schatrijke menschen, buiten wonend, doch alle groote stadsvermaken meelevend, bekend in de residentie waarheen hun kostbare auto of schitterend paardenspan hen bracht.

Een goed huwelijk zou Magda sluiten, een goed huwelijk. Kind uit den middenstand, al had vader knapjes O. W. gemaakt.

Zou het een goed huwelijk zijn? Zou het ontvankelijke meisje, diep vroom in haar gemoed, den vrede behouden die alle verstand te boven gaat? Beter dan Magda, die Johan alleen in de vacaties ontmoette, kende zij Johan's wereldzin, zijn verre blijven van Gods huis en den ganschen dienst des Heeren. Trouwens wáár hoorde hij ooit iets uit Gods Woord dan in háár huis, waarin hij, student geworden, zelden kwam, alleen wanneer Magda bij tante logeerde.

Buiten in de stralende lenteweelde lachte Johan's feestelijke overmoed alle zware gedachten in Magda's hartje weg.

Vlot en vreugdig verliep na dit zalige ochtendbegin de dag. Allerlei gevogelte in het ontbottend getak uitte zijn geestdrift en vroolijkheid om het bestaan, tuinfluiters zongen hun mollige volle liedjes en al fladderden zij op, terwijl de twee zielsgelukkige menschenkinderen voorbijwandelden, hun zang herbegon telkens weer.

In de weelderige villa, zoo gansch verschillend van tante's rustig,

statig landhuis, ontving de levenslustige moeder, die zelve een meisje nog scheen, het jonge paar met moederhartelijkheid.

Wel had zij Johan een deftiger vrouw gegund, een meisje van de wereld, niet zoo eenvoudig, bijna te burgerlijk. Zij wist al te goed, dat Johan nooit een ander dan Magda kiezen zou.

't Kwam gelukkig op geld niet aan: een rein fijn kind wàs Magda, daarover viel geen twijfel. De kinderen kregen haar zegen.

Haar vroomheid? Och, die zou overgaan. Zij verleelijkte een mensch niet. Magda's vrome ouë tantetje ginds was immers een schat!

Verwachtend Johan's verloving in dezen morgen, (klom de spanning van den jongen niet van uur tot uur gisteren en nu in de vroegte?) had het vrouwtje van de wereld een schitterend koffiemaal klaargezet. Zij moest haar eenige, haar zoon met zijn liefvallig meisje toch waardig en echt moederlijk ontvangen.

Magda's hartje zwol van vreugde en liefde, toen Johan haar teeder en dankbaar aan moeder voorstelde als zijn bruidje. Mooi was het hier in deze villa, in de toekomst óók haar ouderlijk tehuis; fladderde zij jaar in, jaar uit als een vlindertje naar binnen zonder verder nadenken, nu zag zij die pracht met vrouwen-oogen. Weelde en liefde bedwelmden het kind.

Wel viel het haar weer vreemd, dat beginnen van den maaltijd zonder gebed. „Kind, bedien je,” noodde mevrouw, toen 't onberispelijke dienstmeisje op 't glanzend zilver bord hun de warme oesterschelpen presenteerde. Verward nàm ze, liet zich nõg van meer verzorgen door Johan: zij begon maar, nèt als Johan en zijn moeder, hoe kòn je nu bidden, onder het gezellig noodend gepraat? Zij zou er wel met Johan over spreken. Ook met zijn moeder. 't Kwam in orde, straks zou zij zeker dänken.

Wie dacht er aan danken, toen de auto voorstoof en papa klappend in de handen naar binnen wipte, Magda zijn lief schoondochtertje noemde en hen alle twee in krachtige termen gelukwenschte?

„'t Is natuurlijk nog niet officieel, mijn beste; onze Johan moet plechtstatig je hand aan je ouders vragen, kind. Maar officieus is 't toch, we zullen je ouders maar 's gauw een paar dagen hier halen en dan geven we een partij die klinkt als een klok.”

Tante zei niets meer, na Magda's thuiskomst, zweeg onder het opgewonden verhaal, vloeiend van Magda's lippen.

Haar zuster en zwager zouden toestemming geven. Ja zeker, zwager vlaste reeds op Johan's aanzoek om Magda's hand. De oude zuster wist wel hoe diep de godsdienst ging in de ouderharten. Maar ook voelde zij, jaren achtereen, dat in Magda's zieltje het leven uit God was ontwaakt, dat er binnen in dat jonge hart de begeerte leefde om den Heere te dienen en te vreezen. Zou dat kostelijke zaad door wereldzin worden verstikt?

Magda wist het niet, toen zij dien avond droomerig voor het open raam stond, waarbuiten de natuur riekte en ruischte en de nachtegaal zijn gedragen kostelijk klaar liedje zong, dat in de slaapkamer naast haar een oud vrouwenhart zich verhief tot God en Gods hulpe inriep voor den strijd, die in Magda's leven komen ging.

Zij bad met de bede van onzen Heere Jezus Christus zelf. Ik bid U niet, dat Gij ze uit deze wereld wegneemt, maar dat Gij haar bewaart voor den booze.

's Morgens bij het ontbijt praatte tante gewoon en hartelijk. Zij vertelde Magda van een liefelijke gewoonte in zwang bij de vrome Joden, wanneer zij den zegen deelachtig worden van het nieuwe, het jonggeborene, het herlevende.

Dan maken zij Sjahagionoe als uiting van dankbaarheid, staat een zieke genezen op van het ziekbed, brengt een liefste de eerste viooltjes, verlooft zoo'n vrome Jood zich of smaakt hij den eersten kinderzegen, dan zegt hij eerbiedig zijn zegenspreuk: „Aan God den Heer der wereld, die ons heeft doen beleven en ons in stand heeft gehouden en heeft doen bereiken dezen dag.”

Magda voelde scherp wat tante zeggen wilde.

Zij stond op, lei haar vollen warmen arm om tante's hals, bewoog met haar donzen gezichtje dat van tante.

„Tantetje. 'k Ben heusch dankbaar, hoor. 'k Zal probeeren Johan te winnen voor God. Dat zal ik, tantetje.”

II. Belijdenis doen.

Magda zou hare belijdenis doen. De feestelijke verloving lag achter haar 'n heele poos reeds. De drukke dagen vol groen en bloemen

en gelukwenschen vernevelden tot eene vriendelijke herinnering, de eerste bedwelmende bekoring week.

Het meisje voelde zich gelukkig in hare verloving, voldaan, plots uitgegroeid van kind tot een meisje met een toekomst vol glans.

Johan studeerde hard. Na de zomervacantie, die één verliefden droom was geworden, keerde hij naar zijn academie en Magda naar huis terug. De Kerstdagen bracht hij bij Magda's ouders door. Als een kind verblijdde Magda zich in Johans meegaandheid. Zij had hem verzocht eerbiedig te zijn onder vaders tafelgebed en het Bijbel-lezen, hij vergezelde haar naar de Kerk, vond 't heel goed dat zij leerde voor hare Belijdenis.

Johan vond vroomheid wel lief in Magda staan, zij behoorde bij Magda's wezen. Maar of er nu werkelijk principieel verschil bestond tusschen zijn *niet*-godsdienstige en Magda's *wel*-godsdienstige ouders, hij wist het niet. Johan beluisterde vóór en na de gebeden gesprekken over allerlei aardsche dingen, het lezen van den Bijbel leek een plicht, alleen reeds met het gedachteloos rammelen afgedaan.

Enkele preeken boeiden den jongen man, meestal zat hij in de statige kerkbank te genieten van Magda's fijn figuurtje voor hem, dat knappe kopje met die kruivende krulhaartjes in het donzig halsje.

Nu in het voorjaar zou Magda belijdenis afleggen. Weken lang verblijdde het meisje zich in het vooruitzicht van deze gewichtige dagen. Want vader en moeder hadden besloten: 't moest nu eens niet voorbijgaan als bij hen zelf in hun jeugd.

Een nieuw pak, een nieuwe jurk, een gezellig avondje bij dominee thuis. Uit.

Mode werd 't nu: 't meisje in 't wit, rein als een bruid, gesierd met bloemen, vroolijkheid in huis, groenversiering met palmen en seringén.

't Kon immers. Vader maakte in den oorlog goede zaken. Johan's ouders kwamen ook, tante reisde met hen mede. Vader zou toonen, dat ie ook wel geuren kon, smaak bezat!

't Kon en 't zou! Magda straalde. 't Leek wel een voorproefje van bruiloftsvreugde.

Johan keek haar aan in stijgende verwondering, toen zij voor de grap in 't fijne tulle japonnetje binnenkwam, dat zij Zondag dragen zou om te worden „aangenomen”.

Magda wist zich de mooiste van al de belijdeniscatechisanten, lang en breed waren de toiletjes besproken onder het gaan naar en terugkeeren van de catechisatie. Wie kreeg zoo'n kostbaar parel-snoer van haar verloofde? Rijk en vol tooiden de matte parelen haar slanken hals.

Van tante Magda zou zij een kerkboekje krijgen met een goud slot, gebonden in fijn lichtgrijs leer. Moeder had er met haar zuster over gesproken en tante gaf zoo graag.

„Morgen krijg je je boekje, Magda,” beloofde tante met een ernstig gezichtje, waarin toch de liefde tot haar petekind glansde. „Morgen moet je 't maar komen halen, hoor, na 't ontbijt.”

Even schokte Magda bijna onwillig met de schouders. Dat voor-spelde een gesprek met tante, een zwaarwichtig gesprek! Ze kon wel niet zeggen, dat tante haar lastig viel met vermaningen. Dàt heelemaal niet. Al leek 't wel dat tante, wanneer Magda in 't oude buitenhuis logeerde, met nog meer nadruk bad en las dan voor dien blijden lentemorgen, dien Magda het eerst als verliefd en verloofd meisje doorleefde.

„Draai je eens om, Magda?” verzocht Johan's moeder, met haar lorgnet op, nauwkeurig het kostbaar jurkje bekijkend. Zij verschikte een paar kantjes, sprak met moeder over den snit, terwijl de vaders rookten.

Johan, geleund tegen een stoel, liet geen oogenblik zijn meisje met de oogen los. Hoe lief, hoe mooi, hoe vroom was zij.

Magda zelve kleurde onder zijne bewondering, haar blik trok onwillekeurig heen naar tante, die stil met gevouwen handen zat.

Tante keurde die weelde en al dat moois niet goed. Tante dacht aan andere dingen. Hoogere, ver verheven boven jurkjes en bloemen en bewondering.

Magda wist het wel. Zou tante nu ook weten, dat er toch binnen in Magda's ziel ook andere verlangens gloorden? De begeerte een echt kind van God te zijn, den Heere Jezus lief te hebben, den sterken wensch eens Johan voor Christus te winnen?

Voor Christus te winnen? Wat deed Magda om dat verlangen te verwezenlijken? Sprak zij ooit ernstig met Johan? Zij zag hem te weinig. Aangenomen. Maar in de groote vacantie dan? Verloochende

zij in den grond haar Heiland niet door een stilzwijgen, ingegeven door de vrees Johan onaangenaam te zijn?

Dien nacht kon het meisje niet slapen. Zij hoorde tante's stem in de dagen van haar jeugd. „Kindje, we hebben een Verzoener en een Zaligmaker voor onze zonden noodig.”

Kon zij, Magda, zóó belijdenis doen? Toetreden tot 's Heeren tafel? Terugtrekken kòn niet meer. Wat zou dat een opzien geven.

Ongedurig woelde Magda in haar ledikant. O, kon zij maar bidden als vroeger, vertrouwend bidden.

's Morgens vond moeder dat Magda er bleek en moe uitzag. 't Liep ook wel een beetje te druk in den laatsten tijd. Al logeerde Johan met zijn ouders in een hotel, zij zaten vaak genoeg over huis in deze dagen. Moeder zag altijd nog eenigszins tegen hun deftigheid op.

„Tante komt niet beneden vanmorgen,” vertelde moeder. „'k Bracht haar al een kopje thee. Zoodra we samen hebben afgewasschen moet je haar maar een uurtje gezelschap houden. 'k Heb gezegd, dat ze maar rustig in de bovenzitkamer moet blijven, zij kan niet goed tegen drukte.”

Een uurtje later stond Magda in het stille vertrek. Tante had zitten lezen. Haar bril lag op het kleine boekje. Magda hoorde tante scharrelen in de slaapkamer. Dat ouë zieltje zou toch zelve haar bed niet opmaken? 't Mocht niet, hoor. O neen, tante liep nu naar beneden.

Even kijken in tante's lectuur. 't Zou „De Navolging van Christus” wel zijn. Hoe vaak las tante daarin.

Onwillekeurig werden Magda's oogen heengetrokken naar de regels, waarbij tante een dik zwart streepje had gezet:

De ziel. Als ik Uwe waardigheid, o Heere, en mijne onwaardigheid bedenk, dan beef ik, en word in mijn binnenste verontrust. Want kom ik niet tot Uw disch, dan ontvlid ik het ware leven, doch kom ik onwaardig dan val ik in de zonde. Wat moet ik dan doen, mijn God, mijn Helper en Trooster in allen nood?

Toon mij den rechten weg en leer mij, hoe ik mij waardig tot Uw Avondmaal moet voorbereiden.

Jezus. Voor alles moet Gij met diepen ootmoed des harten en heiligen eerbied met vast geloof komen tot 's Heeren disch. Dat al

uw zonden u mishagen, uw dagelijksche overtredingen moeten u bijzonder leed en smart veroorzaken. Zucht en treur er over, dat gij nog altijd zoo aardschgezind zijt, zoo weinig berouwvol en verslagen, zoo vol goede voornemens, en arm in goede werken. Wanneer de mensch waarachtig berouw heeft over zijne zonden en tot Mij komt om genade en geen recht, dan verkondig Ik hem, zoo waarachtig Ik leef, Ik heb geen lust in den dood der zondaren . . . .

In stillen ernst, terwijl Magda's oogen van tranen overliepen, las Magda het geheele zesde tot het negende hoofdstuk uit. Tante zei het pas bij haar laatste bezoek: „Kind, jullie praten van aanneming, in mijn kerk noemen ze dat belijdenis doen. Belijdenis van je zonde en je geloof en de zekerheid, dat God je in genade aanneemt.” Die woorden waren langs Magda in al haar drukte van schoonmaak en kleeren koopen weggegeden, nu voelde zij eerst de kracht.

Tante's gezangenboek lag ook op tafel, een rood lintje bij Gezang 271: „Van al dien last der plagen, met goddelijk geduld, o Heere, door U gedragen, heb ik, heb ik de schuld. O zie, hoe 'k voor Uw oogen, hier als een zondaar sta, en schenk vol mededoogen m' een blik van Uw gena.”

Magda snikte in zelfbeschuldiging. Zij voelde anders toch wel heel diep en heel fijn, het verlangen naar God glanzend in haar jonge hart.

Maar in de laatste weken, die drukte vóór de aanneming. Had zij waarlijk ingeleefd de aangrijpende lijdensprediking van haar Heiland? „Moet Hij dat spotkleed dragen, dat riet, die doornenkroon?” Zij, die opging in haar kleeren, terwijl ruwe krijgsknechten het lot wierpen over Zijn gewaad, en Hij bespot werd in een afgedankten koningsmantel.

Biddend vouwde Magda de handen. Kòn zij zóó, zóó belijdenis doen?

Tante, zacht binnengekomen, vond Magda schreiend in felle zelfbeschuldiging en vernedering. Was dat het wufte meisje, zoo oppervlakkig en luchtig heenglijdend over den ernst der belijdenis?

„Ach tante, ik kan heusch zóó niet aangenomen worden,” klaagde zij zacht.

„Nee, kind, zoo kun je ook niet aangenomen worden. Maar je bent aangenomen. Je bent gedoopt als lidmaat van Christus en God

heeft een eeuwig verbond der genade met je opgericht. Wat je nu gaat doen is de Doopbelofte van je ouders voor eigen rekening nemen. Dat wil je wel doen, nietwaar? Met heel je hart, je heele jonge ziel."

Magda knikte, greep tante's dorre hand.

„Tante, zeg u eens eerlijk, we hebben er nooit over doorgepraat, zou ik te veel van Johan houden en Jezus vergeten?"

Tante keek verrast op. Zij zelve geloofde zeer zeker, dat Magda te veel in Johan opging, in de ijdele genietingen der wereld. Magda's verloving had haar indertijd overvallen. Ongevraagd raad dorst de stil-wijze vrouw niet te geven. Johan viel haar mede, onderschikte zich aan den dienst des Heeren. Wie weet of niet diep in zijn ziel de kreet van het hijgende hert weerklonk.

„Magda, die vraag kan niemand beantwoorden, dan jij zelf. Voor Gods aangezicht. Je weet, ik hou van jou, ik hou van Johan. Ik gun jullie beiden het eeuwige leven."

„Ik zou Johan niet meer kunnen missen, tante," verklaarde Magda peinzend. „Hij denkt dieper door dan zijn ouders. Maar 'k vrees, dat ik door mijn wereldschgezindheid hem niet tot Christus getrokken heb."

„Daar vrees ik ook voor, Magda."

„Ik ben geweest net als Thomas à Kempis zegt: vroolijk bij ijdel gesprek, traag tot vrome overdenkingen, doof voor Gods Woord," klaagde Magda. „En u weet toch, dat ik een afkeer van het kwaad heb."

„Wie zijn zonden belijdt en laat, die zal barmhartigheid verkrijgen, kindje."

Magda sloot zich op in haar kamertje, een vol uur lang. Toen zij de deur opendeed, hoorde zij tante beneden, zij sprak met moeder. Moeder, bij wie Magda in deze dagen van inzinking geen steun gevonden had.

Net bij Magda's binnenkomen, nam tante plaats voor het orgel en haar oude bevende stem voegde zich bij de tonen van de ernstige muziek:

Wat stof tot zielsverblijden,
Hoe zalig is 't en goed,
Dat 'k in Uw bitter lijden
Mijn redding vinden moet!

Och mocht ik U, mijn Leven,
Daar 'k bij Uw kruishout kniel,
Mijzelf ten offer geven:
Wat winste deed mijn ziel.

Den volgenden dag, op Goeden Vrijdag, vierde Magda haar jaardag vèr van alle uitbundige pret.

Zelfs Johan's ouders kwamen onder den indruk van Magda's ernst. Heel lang had het meisje den vorigen avond met Johan gesproken, den jonkman, haar in-lief en dien zij toch wilde loslaten om 's Heeren wil.

Hoe straalde haar oog, toen Johan's antwoord haar toonde, dat God haar offer niet eischte.

„Magda, heusch, ik voel me thuis in jouw sfeer, ik wensch met jou God te dienen. Door jouw invloed bleef ik een vreemdeling in de jolige studenten-wereld. Mijn verlangen en gedachten gaan alleen naar jou uit. Help me, Magda, om te worden zooals jij.”

Magda deed den Zondag daarop belijdenis van haar geloof, met den Paaschjubel in haar ziel.

Zij droeg het witte japonnetje en 't matblanke parelsnoer, haar fijne handje droeg tante's lichtgrijze kerkboekje.

Magda zag Johan met zijn ouders inschikken in de groote familiebank naast de haren.

Maar zij voelde zichzelf niet meer als het middenpunt eener feestelijke gebeurtenis. Jezus stond voor Magda in Zijne lijdensgestalte en zij had met Johan voor Hem gekozen.

III. Huwelijksdag.

Als een sidderend vogeltje zat Magda naast haar bruidegom in de statige ruime kerk. Het zonlicht speelde door de gekleurde vensters, danste langs de wijde kerkbogen. Het orgel dreunde nog zijn machtige klanken uit over den bruidsstoet, pas gezeten voor den kansel in een ronden kring.

Magda leek bijna een schoolmeisje in haar wit zijden jurk, 'n enkele bloem in het haar, het dunne goudgemoesde sjaaltje om de smalle schouders.

Deze dag moest voor haar de opening zijn van een vol en machtig

vrouwengeluk. O, zij beminde haar Heiland zoo vurig, zij beled hem in den grootsten ernst en toch, joeg de liefde tot Johan niet als met schuimende golven boven die tot Jezus uit?

Johan! schonk hij haar niet alles waarnaar een jong meisjeshart joeg? Rijkdom, positie, eer. Vooral zich zelf. Werd zij niet ontvangen in zijn kring als eene vorstin, inplaats van als een eenvoudig kind uit den middenstand? Hoe teeder, hoe fijngevoelig ontzag hij haar, regelde hij zich naar haar godsdienstig inzicht.

Een „heer” was hij, een „heer”, verzekerde vader opgewonden en moeder sloot gisteren haar kind vol blijden dank aan haar borst. Haar kleine vrome duifje, nu krijgend haar eigen thuis.

O, die verwarrende drukte maanden achtereen. Dat gereedmaken van hun beider nestje, het koopen van uitzet en meubelen, de receptie, de partijen, de feestelijkheden; leefde Magda in de laatste maanden niet in een verdoovenden roes?

Nu lag alles achter haar. Alles. Dadelijk na het eindigen der trouwplechtigheid, een eenvoudig koffiemaal, zich verkleeden en naar den trein, die hen beiden ver weg voeren zou.

Een nieuwe toekomst opende zich. De levenslente zou zomer worden. Stil zat Magda naast Johan in zijn zwart laken deftig pak.

„'k Lijk wel een zwarte kraai bij een schuw vogeltje,” spotte Johan zooeven. Een zwarte kraai . . .

Het zonnegespeel hield op over den glinsterenden, van kleurige zijde en edelsteenen fonkelenden stoet. Een zware slagschaduw schoof voor de zon.

Het orgelspel zweeg plots na een jubelenden uitzwaai van klanken.

„Hoe zalig is het volk, dat naar uw klanken hoort,” las de leeraar op den kansel.

Als in een droom zong Magda het psalmlied mee. 't Leek een stem uit de verte: „Uw goedheid straalt hen toe, Uw macht schraagt hen in 't lijden.”

Het lijden? Hoor nu naar het Huwelijksformulier: Overmits den gehuwden velerlei kruis en tegenspoed van wege de zonde toekomt, opdat gij in uw hart verzekert zijt van de gewisse hulp Gods in kruis.

Magda's hart verkilde en verschrikte bij dezen zwaren aanhef. Een kruis, een kruis. De toga van den leeraar leek haar een leelijke zwarte

adelaar, vol schrikkelijke dreiging terwijl de prediker zijn handen ophief.

Magda zag een kruis, een kruis hoog opgeheven boven hen beiden, in haar ontstelde verbeelding.

Die beangstiging duurde slechts enkele minuten. De zware wolk voor de zon was voorbijgeschoven, het blijde licht straalde weer. Magda moest lachen om dat wondervreemde visioen. 't Kwam door de drukte en de vermoeienis. Natuurlijk, zij zou uitrusten ginds aan de blauwe meren van Italië onder den verren Zuidelijken hemel.

Weg vlogen de donker aanstormende gedachten, die een oogenblik haar aandacht afleidde van het hoogheerlijk gebeuren.

Magda lei haar kleine hand in die van Johan, warm en vol voelde zij het bloed van zijn vingers kloppen tegen de hare toen zij samen daar stonden als onder de oogen Gods.

„Uw beginsel zij in den Naam des Heeren, die den hemel en de aarde gemaakt heeft.”

Weer ontstroonden daverende klanken het machtige orgel met zijn bazuinblazende engelen. Weer voelde Magda zich als opgeheven door de ontzaglijke gebeurtenis, haar huwelijksdag, dien zij doorleefde diep en vol.

„De Vader der barmhartigheid, die u door Zijne genade tot den heiligen staat des huwelijks geroepen heeft, verbind u met rechte liefde en trouw en geve u Zijn zegen, Amen.”

Als door een floers ziet Magda staande naast Johan de voortschuivende rij van familie en vrienden en kennissen langs zich heengaan. Gelukwensen de een na den ander: verschillen zij van elkaar? Haar moeders zoenen haar op beide wangen, de vaders knijpen Magda's hand. *Een* stemmetje blijft hangen als al de andere verklonken zijn, terwijl ze zit in de auto die naar den trein voortwielt in wilde vaart.

't Is tante's gelukwensch. 't Is tante's woord: „Kindje, Jezus bovenal.”

Jezus bovenal.... Zal ook die stem wegzakken in de genieting en de weelde van de langverbeide huwelijksreis?

IV. Uit de lente naar den zomer.

De zonneglans boorde zich in zachte blinking door de ijle wolken-sluiers, die langzaam wegwaasden. Het reine hemelblauw blonk

tusschen de fijn grijze wolkjes. Een stroom van teederheid en zoetheid vloeide over de versche ontluiking van de ontwakende natuur. Er dreef een zachte zoelte in de lucht, lente leefde op in ontroerenden drang.

In frisch hartstochtelijk gepink-pink, zongen de vinkjes hun metaalklinkend geroep uit, hoorbaar in de rouwkoets, die voortgetrokken werd door met zwart laken bekleede paarden in de lange kerkhoflaan.

Langzaam vervoerden de dieren hun lichten last, dof en donker, alreede een levend graf.

Bij de poort van bloeiende kamperfoelie hield de koetsier in rouwkrip de paarden stil, de rouwdragers openden het portier. Johan, strak en donker in 't zwart, steeg uit, knippend met de oogen tegen het blanke lentelicht, een bos witte sering en stijf tegen zich aan.

De rouwdrager naast hem sloeg het zwarte kleed met de zilveren franje, dat afhing van zijn schouders, weg, nam uit de koets het kleine donker eiken kistje met het zilver plaatje. In één handbeweeg hing 't kleed weer over den lichten last. Naast elkander schreden de mannen, zwarte stille schaduwen in het alkleurig, albloeiend en lichtend levensbeweeg, naar het donkere graf.

Daar lag het kuiltje gedolven, het vochtige gelige kluitige zand opgeworpen, alsof een kind het deed die een putje groef. Weer het kleed weggeslagen, zwart met zilver, nu zet de doodgraver het kistje op de kleine burry. Eén drukje op de knop van de electriche machine, geruischloos zinkt het eiken omhulsel met het doode kindje naar beneden, doodelijk stil.

Zwijgend ziet Johan het aan, een snik ontsnapt zijn droge keel, in fel beheerschte smartuiting buigt hij voorover, de geurige witte bloemen dalen neer in den kuil van den dood.

't Gaat alles zoo vlug, zoo onnoembaar spoedig. Maar zoo zeker, zoo vast en waarachtig. In tien minuten is de drager van zijn werk ontheven, de jonge vader met gebogen hoofd ingekerkerd in de zwarte koets, toegeklapt met een slag, dien Johan voelt tot in het diepst van zijn hart.

De koets keert, rolt henen, nu vlug. Nog musiceeren de vogeltjes in de struiken levenslustig blij. Zij kijven doldriftig, vliegen piet-

pietend op. De jonge man voelt het met onzegbare scherpte: de tegenstelling tusschen dood en leven.

Daar op de bank staat het kistje niet meer. 't Is weg. Buiten in de aarde. Het kindje weg, door hem zoo goed als door Magda met vurig verlangen ingewacht.

„O, God, ik kan het niet dragen,” steunde Johan. „Ik kan niet naar huis. Weg het kindje, een paar uur na de geboorte verzonken in den dood, stil hulpeloos zonder schreien, als een wegstervende bloem. Was het maar als een wegstervende bloem. O, die schrikkelijke pogingen van den dokter om het leven nog te wekken, heete en koude baden, dat schudden en slaan. Was het niet om krankzinnig te worden als zoo je hoop en verwachting vervliegt als een droom?”

Arme, arme Magda. Hoe had Johan haar willen beschermen voor dat geweldige leed. Hier stond je machteloos, een gebonden schepsel. Wat hielp rijkdom en positie, gezondheid en kracht!

Doodstil leunt Johan in een hoek van de hobbelende koets. De smart van het vaderhart, zich vermengend met het leed van den man over zijn vrouw.

„God slaat of bedroeft zijn menschenkinderen niet van harte,” zei tante vanmorgen: „Hij doorwondt maar Zijn handen heelen.”

God?.... Johan heeft Hem niet gezocht en Magda is Hem vergeten in de innige bekoring van het eerste huwelijksjaar.

Ginds in de slaapkamer ligt Magda in haar roomwitte ledikant tusschen 't blanke linnen.

De kanten wieg en het met witte zijde bekleede kindermantje zijn weggezet uit haar oog, zelfs de mooie geriefelijke babykast.

In uiterste netheid brengt de zwart-witte verpleegster de kamer in orde. Hier ligt eene zieke, eene beroofde. Elke herinnering moet weg aan het kindekijn.

Johan liet alles wegnemen. Alles!

Alsof het leed toch niet smartelijk brandt in haar beroofde ziel. Maanden lang draaide al haar denken en zinnen om het komende liefdeband, om het kind met alles wat het noodig had. Het kind, leven van haar leven, met wie Magda zich in vele dagen had één gevoeld.

Johan! Zeker, hem wijdde zij haar volle vrouwenliefde. Zijn kind verbeidde zij, samen verheugden zij zich. Maar nooit smeekten zij den zegen van den God des Verbonds over hun eersteling af.

Samen hadden zij den Heere vergeten. Zij, Magda, was de schuldige, verweet zij zich zelve. Johan zou te leiden geweest zijn, om haar zou hij zich geschikt hebben in 's Heeren dienst. Zij, Magda, bleef de liefste om wie zijn heele leven draaien moest en zij vergat den God van haar Doop.

„Want al wat uit de wereld is, namelijk de begeerlijkheid des vleesches en de begeerlijkheid der oogen en de grootschheid des levens is niet uit den Vader maar uit de wereld,” waarschuwde tante, en Magda zette zich vroolijk en onbezorgd tegen deze vermaning in.

Een oogenblik was de angst voor den dood door Magda's ziel geflitst, moeder en de baker-verpleegster stelden het jonge vrouwtje volkomen gerust: „Je bent gezond en sterk, kindje, normaal gebouwd en je hebt een rein leven achter je. Geen gevaar, hoor.”

O, dat treurige weemoedige gezicht van dat goede tantetje. 't Zou je van streek maken. Tante met haar strakken ernst.

Het kind weg, het leven weg. De weeë, duizelige smart groeide tot fel begripen uit. Weg alle heerlijkheid, alle moederweelde.

Met leege armen lag Magda, terwijl het voedsel, bestemd voor haar lieveling, kunstmatig opdrogen moest.

De dood, de dood. Nooit zag Magda den dood zoo zichtbaar, zoo nabij! Die kilte, die kou van dat gelig witte gezichtje. Die dunne ijle zwarte krulletjes, teer-blauwe schaduwranden om de ingezonken oogjes. Dat arme wezentje leek zoo oud, zoo oud, dat het van moeheid de oogen wel had moeten sluiten.

Schreien kon Magda niet. Met droge, brandende oogen had zij 't kindje zien wegdragen, alleen Johan speurde de wanhopige radeloosheid in haar oog, zag 't saamknijpen van haar dunne, bloedeloze handen.

De verpleegster noemde die vreemde rust harteloze onverschilligheid. Magda wist het wel. Alleen Johan kende de wreede pijn, wroetend in haar hart.

„Mevrouw moet tot schreien komen,” zei de dokter vanmorgen in de uitgestorven kamer: „die ijzige kalmte moet wijken.”

„'k Wil 't kindje nog zien,” eischte Magda. Johan gaf toe, in de stille hoop dat haar tranen zouden vloeien.

Dof en somber blikte Magda in het kistje, droog en gloeiend de oogleden in haar witte gezicht.

Nu op dezen geurigen lentemorgen had de verpleegster de ramen van het ziekkvertrek wijdopen geslagen. Bloemgeuren vulden de slaapkamer, de uitbottende boomen wierpen warrende schaduwen op het blanke bed, de vogeltjes tierelierden.

Met de handen gevouwen luisterde Magda naar dat levensgerucht, een schitterkleurige vink schalde op een tak voor het venster zijn liefdeliedjes uit.

Vanwaar dat Magda's gedachten plots teruggedreven naar dien schoonen lentemorgen twee jaren geleden? Dat blije, heerlijke uur, toen de magnolia's bloeiden en 't leek of zij haar een bruidsbouquet boden? Daarna tante's vermanende stem: „God geeft alleen Zijn zegen, kind, als we in Zijn wegen wandelen.”

Wandelde Magda in Gods wegen? Sloot zij haar verbond met Johan voor het aangezicht van God? Zocht zij God in haar zieleweelde? Neen en duizendmaal neen.

Magda dacht aan haar verjaardag in schitterlicht en opgetogen verwachting gevierd. Haar verjaardag vallend in de lijdensweek.

Dacht zij één oogenblik aan Hem, die Zijn eigen Zoon had overgegeven tot in de diepste vernedering des graf's?

Ja, ik kost Hem die slagen,
Die smarten en dien hoon;
Ik doe dat kleed Hem dragen,
Dat riet, die doornenkroon.
Ik sloeg Hem al die wonden,
Voor mij moet Hij daar staan,
Ik deed door mijne zonden,
Hem al die jamm'ren aan.

Jezus, mijn Heiland. Voor mij gezonken in het graf.

Het graf. Er voer eene huivering door Magda's lichaam.

Johan toog heen naar het graf. Hij wilde alleen gaan. Niemand mocht getuige zijn van zijn radelooze bitterheid. Hij wilde niemand dien morgen zien. *Zijn* ouders en *Magda's* ouders niet.